

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

Ardeiaș Vlad, septembrie 2013

În ciuda importanței sale, sau poate tocmai datorită acesteia, subiectul celor două legăminte este unul dintre cel mai puțin înțeles din Biblie. Există diverse explicații atunci când vine vorba despre legăminte, dar probabil că cel mai răspândit mod de înțelegere al acestui subiect este cel potrivit căruia vechiul legământ a avut un caracter temporal, că valabilitatea sa s-a întins pe tot parcursul Vechiului Testament. Potrivit acestei interpretări, toți cei ce trăiesc în perioada de timp acoperită de Noul Testament, intră automat sub noul legământ.

Ei bine, această înțelegere nu reprezintă singurul aspect eronat în explicarea celor două legăminte, căci atunci când vine vorba și despre conținutul acestora, lucrurile se complică și mai mult. Confuzia este și mai mare atunci când se discută despre subiecții și conținutul celor două legăminte: varianta cea mai larg răspândită afirmă că vechiul legământ a fost numai pentru evreii Vechiului Testament în timp ce noul legământ este numai pentru creștinii Noului Testament, că în cadrul vechiului legământ omul se găsea sub obligativitatea respectării legii lui Dumnezeu, în timp ce sub noul legământ legea a fost anulată motiv pentru care tot ceea ce trebuie să facă este să creadă în Isus care anulează vina păcatelor în care omul este obligat să trăiască datorită naturii păcătoase, până la revenirea Sa.

Dar poate cea mai importantă întrebare este următoarea: care este relevanța acestui subiect pentru experiența creștină? Este acesta un alt subiect teologic steril, sau înțelegerea lui poate avea un impact decisiv în traiectoria experienței personale cu Dumnezeu? Așa cum vom vedea pe parcursul studiului nostru, înțelegerea corectă a acestui subiect biblic atrage după sine eliberarea de sub povara păcatului și intrarea în libertatea făgăduită de Domnul Isus copiilor lui Dumnezeu.

Ce este un legământ?

Probabil că aceasta este întrebarea cu care trebuie să începem: ce este un legământ? Dicționarul ne spune că un legământ este o „promisiune solemnă, prin care cineva se obligă să realizeze ceva,” sau o „situație dintre persoane sau dintre comunități care ajung să se înțeleagă asupra unui lucru; înțelegere; învoială.”

Promisiunea are uneori termeni și condiții care specifică cadrul obligatoriu în care aceasta poate fi îndeplinită. În cazul în care acești termeni și aceste condiții nu sunt îndeplinite, cel care a făcut promisiunea nu se mai află sub obligativitatea de a o împlini.

În alte cazuri însă, promisiunii nu-i sunt adăugați termeni și

Cuprins:

<i>Cele două legăminte</i>	Pag. 1
<i>Tip versus atip</i>	Pag. 8
<i>Jurnalul lui John Wesley - 14-</i>	Pag.13
<i>În vizită la închisoare</i>	Pag.14
<i>Fragmente de corespondență</i>	Pag.15
<i>Hristos venit în trup</i>	Pag.16
<i>Conferință de presă</i>	Pag.17

Nr. 45 septembrie 2013
Editor: Vlad Ardeiaș
Colectiv redacțional:
Olimpiu Trif Stanciu
Ardeiaș Mario
Redacția „Divina Vindecare”
Loc. Balșa, nr. 139
jud. Hunedoara, Cod 337015
M: 0742248883
T: 0254648102
divinavindecare@gmail.com
www.divinavindecare.ro
© 2010 - 2013

nici condiții, situație în care cel ce a făcut promisiunea trebuie s-o împlinească indiferent de ceea ce se întâmplă.

Legămintele lui Dumnezeu

Pe parcursul Vechiului Testament descoperim multe locuri în care Dumnezeu a făcut promisiuni oamenilor. Primul legământ îl găsim chiar la începutul Bibliei, chiar în grădina Eden:

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

În primul rând vă rog să observați că acest legământ nu avea termeni și nici condiții. Dumnezeu a promis că va produce o Sămânță care va distruge capul șarpelui, indiferent de ceea ce omul alegea să facă din acel moment înainte. Sigur că aici nu era vorba despre distrugerea fizică, căci Dumnezeu ar fi putut face aceasta imediat. De asemenea, nu omul trebuia să-l distrugă pe șarpe, căci omul îi era acum supus și se afla în imposibilitatea de a face acest lucru.

Promisiunea trebuia realizată în exclusivitate printr-o intervenție divină.

Toate legămintele care au urmat au fost făcute în jurul și pentru împlinirea acestui prim legământ. Dumnezeu a promis aici că va rupe jugul lui Satan pe care primii noștri părinți l-au pus pe întreaga rasă umană și că, prin intervenția lui Dumnezeu, noi vom fi eliberați de natura păcatului cu care ne naștem și căreia îi suntem robi. Această lucrare de eliberare urma să se realizeze independent de alegerile și voința omului.

Un alt legământ făcut de Dumnezeu este cel de după potop:

„Iată, Eu fac un legământ cu voi și cu sămânța voastră care va veni după voi; ... Fac un legământ cu voi că nicio făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului și nu va mai veni potop ca să pustiască pământul.” (Geneza 9:9).

Observați că aici este vorba nu atât despre a face ceva, ci mai degrabă de a nu face ceva. De asemenea, și acest legământ a fost lipsit de termeni și condiții. Indiferent de ceea ce omul urma să facă în viitor, chiar dacă stadiul de degradare urma să-l depășească pe cel din zilele lui Noe, rasa umană nu mai urma să fie nimicită prin potop.

Legământul cu părinții

Următorul legământ pe care-l găsim în Scriptură este cel încheiat de Dumnezeu cu Avraam. La un timp după ce Avram a ieșit din casa părintească și l-a urmat pe Dumnezeu, Acesta i-a promis un moștenitor. Dumnezeu a discutat cu Avram și i-a spus că, în ciuda vârstei sale înaintate și a incapacității Sarei de a naște, el va avea un copil.

„Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.” ... „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. ... Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.” (Geneza 17:2).

Observați că această promisiune conține un element comun celei din grădina Eden, și anume „Sămânța.” Cu toate că Dumnezeu îi vorbea aici lui Avram despre poporul Israel și despre Palestina, El oferea în același timp detalii și despre un alt legământ care avea să fie împlinit în viitor, legământul din grădina Eden. Cu o ocazie anterioară, Dumnezeu l-a invitat pe Avram la o plimbare în noapte,

i-a arătat stelele de pe cer și l-a întrebat dacă le poate număra; apoi i-a promis:

„Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare. ... Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” (Geneza 15:1).

Ei bine, acest legământ a fost deosebit de celelalte de până acum sub aspectul faptului că el îi avea în vedere în primul rând pe Avram și Sara care nu puteau avea copii. Le-ar fi dat Dumnezeu un copil și dacă Avram n-ar fi crezut? Evident că da, din moment ce conținutul legământului nu prevedea nicio condiție, el fiind făcut pe baza caracterului și cuvântului lui Dumnezeu:

„În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” (Romani 4:13).

Însă încrederea lui Avram în împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu în ciuda imposibilității naturale evidente, a făcut ca relația lui personală cu Dumnezeu să devină și mai profundă, el beneficiind astfel de o

binecuvântare mult mai mare decât numai aceea de a avea un copil, și anume aceea de a primi chiar neprihănirea lui Dumnezeu.

Tot ceea ce a făcut Dumnezeu ulterior pentru poporul Israel, a făcut în virtutea acestui legământ:

„Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de **legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.**” (Exodul 2:24).

„De asemenea, Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și **Mi-am adus aminte de legământul Meu.**” (Exodul 6:4).

De mai multe ori pe parcursul Vechiului Testament acest legământ este numit „**legământul cu Avraam, Isaac și Iacov**” motiv pentru care îl vom numi „legământul cu părinții.” Neavând termeni și condiții, Dumnezeu a trebuit să-l împlinească indiferent de îndărătnicia și necredința de care au dat dovadă evreii la fiecare pas al eforturilor lui Dumnezeu de a-i binecuvânta. Acesta este motivul pentru care i-a eliberat din robia egipteană și i-a pus în posesia Palestinei în ciuda răzvrătirii lor continue și a opoziției față de Dumnezeu.

Legământul de la Sinai

Una dintre promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam a fost legată de robia evreilor în Egipt:

„Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.” (Geneza 15:13, 14).

La scurt timp după împlinirea ei, Dumnezeu i-a condus pe evrei la poalele muntelui Sinai și a încheiat cu ei un nou legământ pe care i

l-a dat lui Moise pentru a ajunge la tot poporul. Să citim cu atenție pasajul de mai jos pentru a descoperi care era conținutul acestui legământ:

„Acum, **dacă** veți asculta glasul Meu și **dacă** veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele.” (Exodul 19:5).

Așadar, promisiunea era aceea de a aparține lui Dumnezeu ca popor, de a fi o națiune deosebită, acest lucru atrăgând după sine toate binecuvântările firești prezenței lui Dumnezeu. Observați însă că acest legământ, spre deosebire de toate celelalte, nu este necondiționat ci are termeni și condiții și anume: numai în cazul în care urmau să asculte de cuvântul lui Dumnezeu, numai împlineau conținutul legământului, aveau să fie poporul Lui iar El Dumnezeul lor. Observați în textele de mai jos care era conținutul legământului pe care trebuiau să-l împlinească pentru împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu:

„Domnul a zis lui Moise: „**Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel!**” Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table **cuvintele legământului, cele Zece Porunci.**” (Exodul 34:27).

„A luat **cartea legământului** și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” (Exodul 24:7).

„M-am întors și m-am coborât de pe munte, care era tot numai foc, cu **cele două table ale legământului** în amândouă mâinile mele.” (Deuteronomul 9:15).

Iată așadar că șirul consecvent al modelului făgăduințelor lui Dumnezeu este aici întrerupt. Începând de la creațiune, Dumnezeu a împlinit în exclusivitate prin Cuvântul Său creator tot ceea ce a dorit să împlinească, fără vreun ajutor din partea cuiva. Legămintele Sale au urmat același model: Dumnezeu a promis și tot El a împlinit, independent de deciziile omului. În acest caz însă modelul este stricat și Dumnezeu oferă omului legi și porunci pe care acesta trebuie să le împlinească în mod desăvârșit pentru primirea binecuvântării lui Dumnezeu. În caz contrar, promisiunea lui Dumnezeu de a-i binecuvânta nu putea fi împlinită.

Sistemul a fost în așa fel conceput încât dacă evreii călcau vreuna din cele zece porunci ale lui Dumnezeu, vina le era înlăturată prin sacrificarea unui animal. Au fost însă momente în istorie când evreilor nu le-a mai păsat deloc de Dumnezeu și au ales premeditat să se despartă de El, refuzând astfel chiar și jertfele prin care vina le putea fi înlăturată. Potrivit acestui legământ, ei ar fi trebuit să moară, însă mai exista totuși o șansă:

„Atunci **Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam și Îmi voi aduce aminte de țară.**” (Leviticul 26:42).

„**căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi.**” (Deuteronomul 4:31).

Așadar, în virtutea legământului cu părinții prin care le promisese acestora binecuvântarea pentru neamul care urma să iasă din ei, vina le era înlăturată dacă se smereau. Este interesant faptul că primul legământ este

cel prin care Dumnezeu i-a promis lui Avraam că îl va face un neam mare căruia îi va da țara, iar cel de la Sinai este cel prin care Dumnezeu a promis binecuvântare pentru cei care păzesc legile și poruncile, și blestem dacă nu o vor face. Dacă evreii nu respectau legile și poruncile, legământul părinților nu putea fi împlinit! Dar Dumnezeu a spus că va fi împlinit, așa că El urma să-l îplinească indiferent de ceea ce urmau să facă evreii, pentru că legământul cu părinții nu era bazat pe ceea ce urmau copiii lor să facă, nu era condiționat, ci se baza exclusiv pe făgăduința lui Dumnezeu.

„Dar Domnul S-a îndurat de ei și a avut milă de ei, și-a întors fața spre ei din pricina legământului Său cu Avraam, Isaac și Iacov, n-a vrut să-i nimicească, și până acum nu i-a lepădat de la fața Lui.” (2 Împărați 13:23).

Sigur că se impune întrebarea: care a fost motivul pentru care Dumnezeu a rupt acest lanț al legămintelor bazate în exclusivitate pe Cuvântul și puterea caracterul Său, și a așezat un legământ condiționat de alegerile și comportamentul omului? La această întrebare însă vom răspunde mai târziu. Ceea ce este necesar acum să înțelegem este că aceste două legăminte erau deosebite unul de celălalt, în niciun caz același legământ:

„Ascultă, Israele, legile și poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru. Învățați-le și împliniți-le cu scumpătate. Domnul Dumnezeuul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici.” (Deuteronomul 5:1).

Natura vechiului legământ

Acest legământ de la Sinai este cunoscut generic sub denumirea de „vechiul legământ.” Natura acestui legământ era total diferită de cea a legământului cu părinții. Dacă împlinirea celui de-al doilea era legată în exclusivitate de puterea și dorința lui Dumnezeu, împlinirea celui dintâi depindea în exclusivitate de puterea și dorința omului de a păzi cu desăvârșire poruncile lui Dumnezeu:

„Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul!” (Leviticul 18:5).

„Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele.” (Galateni 3:12).

Sub vechiul legământ, atât binecuvântarea cât și blestemul erau legate de alegerile și comportamentul omului. Totul depindea de om. Răspunsul acestuia la setul de legi și reguli determina fericirea sau nenorocirea sa:

„Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, vă voi trimite ploi la vreme, pământul își va da roadele, și pomii de pe câmp își vor da roadele.” (Leviticul 26:3, 4).

Anunțul unui nou legământ

Până acum am observat că atât legământul din Eden, cât și cel de după potop și cel cu Avraam, depindeau în exclusivitate de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta a fost natura acestor legăminte. Ele nu aveau condiții sau termeni care să depindă de om pentru împlinirea lor.

La 430 de ani de la încheierea legământului cu Avraam, Dumnezeu a instituit însă un alt legământ cunoscut sub numele de „vechiul legământ” sau „legământul de la Sinai” care a avut o cu totul altă natură tocmai pentru că avea termeni și condiții legate de deciziile și eforturile omului și anume: Cuvântul lui Dumnezeu urma să îplinească ceea ce descriesese numai dacă era însoțit de faptele omului de împlinire desăvârșită a legilor și poruncilor date de Dumnezeu lui Moise la Sinai.

În contextul zbuciumului prin care Israel a trecut de-a lungul secolelor, zbucium cauzat de evidenta incapacitate de a se conforma cerințelor exprimate în poruncile amintite, Dumnezeu face un nou anunț:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.” (Ieremia 31:31).

Acest anunț trebuie să fi umplut de curiozitate toate mințile care căutau cu sinceritate să trăiască o viață în armonie cu Dumnezeu. Cu siguranță că întrebarea care-i frământa pe toți era: va fi acest nou legământ asemenea celui sub care trăim noi acum? În ce sens va fi el nou? Răspunsul nu a întârziat să vină:

„Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat ...” (Ieremia 31:32).

Acest nou detaliu trebuie să-i fi umplut de bucurie pe toți căutătorii sinceri care se chinuiau perpetuu sub apăsarea unei conștiințe călcate. Așadar, natura acestui nou legământ urma să fie diferită de cea a vechiului legământ care nu reușise să le ofere binecuvântarea mult râvnită. Așadar, ce urma Dumnezeu să facă în cadrul acestui nou legământ?

Natura noului legământ

„Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ...” (Ieremia 31:33).

Trebuie să remarcăm încă de la început că acest nou legământ revine la tiparul legămintelor anterioare celui de la Sinai: Dumnezeu promite că va realiza ceva independent de eforturile și de faptele omului. Dincolo de aceasta, acest nou legământ viza chiar legea pe care ei nu au putut-o împlini pentru a se bucura de binecuvântarea veșnică a lui Dumnezeu, iar schimbarea nu urma să fie operată la nivelul exteriorului, al faptelor, ci în interiorul omului.

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele.” (Ezechiel 36:26).

Așadar, acest nou legământ nu urma să modifice legea lui Dumnezeu, ci natura omului, ridicându-l pe acesta mai presus de incapacitatea sa de a înțelege și a se raporta în mod normal la Dumnezeu. În tot acest timp scurs de la momentul Sinai până în zilele noastre, problema nu a fost că legea lui Dumnezeu nu ar fi avut un caracter divin, ci că omul are o natură incompatibilă cu standardul acestei legi, motiv pentru care fiecare ocazie în care cei doi se întâlneau se termina prin frustrare și condamnare. Acesta este motivul pentru care schimbarea necesară este nu în Cuvântul lui Dumnezeu, ci în natura omului:

„Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să îplinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.” (Ezechiel 11:19).

Consecința acestui nou legământ urma să fie împlinirea făgăduinței vechiului legământ care nu a fost posibilă datorită naturii păcătoase a omului:

„Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învâța pe aproapele sau pe fratele său zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!’, ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul ...” (Ieremia 31:33, 34).

La momentul acesta ar trebui să ne oprim pentru a ridica întrebarea: care este acea biserică în care să se fi împlinit această promisiune, care este denotațiunea a căror membrii, „de la cel mai mic până la cel mai mare” să-L cunoască personal pe Dumnezeu, să aibă o relație intimă cu El? Când veți găsi acea biserică, veți fi găsit Biserica lui Dumnezeu!

Destinatarii legămintelor

Pentru a înțelege aplicabilitatea acestor legăminte în zilele noastre, este necesar să stabilim cine a fost destinatarul fiecărui legământ în parte. Să începem cu legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam:

„Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: ‚Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.’” (Fapte 3:25).

Așadar, destinatarii acestui legământ au fost Avraam și copiii lui prin care Dumnezeu a promis că va binecuvânta toate celelalte națiuni ale pământului.

Cine a fost destinatarul vechiului legământ, sau legământului de la Sinai?

„Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul...” (Romani 9:2).

Așadar, evreii sunt cei care au primit de la Dumnezeu legământul cu părinții, ei fiind fiii acestora, dar și legea de la Sinai despre care am citit mai devreme că a constituit vechiul legământ. „Legămintele” despre care vorbește Pavel aici sunt așadar acestea două: legământul cu părinții și vechiul legământ în baza căruia ei, și nu alții, au fost identificați ca fiind „un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeuul tău; Domnul Dumnezeuul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.” (Deuteronomul 7:6).

Cine este însă destinatarul noului legământ?

„Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Isaia 49:6).

Promisiunea lui Dumnezeu că binecuvântarea vestită lui Avraam va ajunge la toți oamenii prin „Sămânța” lui avea să se îplinească în cadrul noului legământ. Destinatarii noului legământ sunt toți oamenii, atât evreii cât și toate celelalte popoare, și asta pentru că toți oamenii au aceeași problemă innăscută, natura păcătoasă, și au nevoie de același remediu: natura divină prin nașterea din nou.

Cu toate că mulți creștini identifică în mod greșit identitatea seminței lui Avraam cu poporul evreu, Scriptura indică în mod clar Cine este Cel prin care toate neamurile urmau să fie binecuvântate, „Lumina neamurilor”:

„Acum, făgăduințele au fost făcute ‚lui Avraam și seminței lui.’ Nu zice: ‚și semințelor’ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ‚și seminței tale’, adică Hristos.” (Galateni 3:16).

Identitatea noului legământ

Da, ați citit corect: noul legământ are o identitate. Noul legământ este mai mult decât o singură binecuvântare pe care Dumnezeu și-a propus s-o ofere omenirii, cum a fost în cazul legământului de după potop. Noul legământ conține toate binecuvântările cerului așezate într-O singură Persoană:

„Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” (Isaia 42:6).

Noul legământ este Fiul lui Dumnezeu în persoană, este Singurul care putea să salveze rasa umană din destinul morții veșnice la care fusese condamnată de părintele său, Adam. O nouă natură presupunea o nouă naștere, iar o nouă naștere presupunea un nou Părinte care să ofere această nouă natură. Acesta a fost motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Omul Isus Hristos: pentru a produce acest nou Părinte din care omul să se poată renaște la o nouă viață, cu o nouă natură, cu acea natură divino - umană pe care o pierduse în grădina Eden:

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnic, Domn al păcii.” (Isaia 9:6 KJV).

Isus despre noul legământ

Da, Isus a vorbit despre noul legământ, așa cum era normal s-o facă, însă în termeni deseori greșit înțeleși:

„Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.” (Marcu 14:24).

„Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.” (1 Corinteni 11:25).

Ce înseamnă că sângele lui Isus este legământul cel nou? Ce legătură are sângele Său cu promisiunea lui Dumnezeu de a ne oferi o nouă natură? În mod total eronat, creștinii în general înțeleg că moartea lui Isus, simbolizată în vechiul legământ prin jertfirea animalelor, asigură numai iertarea păcatelor și nimic altceva. De ce a ales însă Isus sângele Său ca simbol al legământului celui nou? Ce idee transmitea sângele în terminologia biblică?

„Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.” (Leviticul 17:11).

Iată așadar că sângele lui Isus ar trebui mai degrabă să ne trimită cu gândul la viața Lui și nu la moartea Lui, asta pentru că moartea Lui a avut în vedere nu asigurarea iertării lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu se schimbă, ci schimbarea vieților noastre:

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Observați vă rog că cel care a avut nevoie de împăcare nu a fost Dumnezeu, ci omul. Nu Dumnezeu a fost supărat pe om, ci omul a fugit și s-a ascuns de Dumnezeu. Nu Dumnezeu era împotriva omului, ci omul lupta împotriva lui Dumnezeu datorită naturii sale păcătoase. Așadar, moartea Fiului lui Dumnezeu era menită printre altele să demonstreze omului că intenția lui Dumnezeu era aceea de a-l binecuvânta pe om, nicidecum de a-l condamna. După ce această împăcare era realizată, omul urma să fie salvat, sau mântuit din natura păcătoasă cu care s-a născut, prin viața lui Isus, primind această nouă viață simbolizată de sângele Său.

„Dumnezeu care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Corinteni 3:6).

Așadar, în cadrul noului legământ Dumnezeu promite că ne naște din nou din viața lui Isus care este duhul sfânt. Legământul cel vechi, „al slovei” nu a produs decât moarte nu datorită legii pe care o conținea, ci datorită incapacității omului de a împlini. Legământul cel nou, „al duhului” produce viața lui Isus în trupul omului prin locuirea Mântuitorului în trupul păcătosului! Natura vechiului legământ condiționa producerea binecuvântării de eforturile omului. Natura noului legământ condiționează primirea binecuvântării de acceptarea darului lui Dumnezeu.

Ce plan minunat! Slavă lui Dumnezeu pentru noul legământ și pentru natura acestuia!

Pentru ce este legea?

O singură întrebare a rămas însă fără răspuns: care a fost motivul pentru care Dumnezeu a întrerupt consecvența legămintelor care, pentru împlinire, depindeau toate în exclusivitate de puterea Cuvântului lui Dumnezeu, introducând la Sinai vechiul legământ care avea o cu totul altă natură, legând împlinirea sa în

exclusivitate de voința și eforturile oamenilor? A fost oare legământul cu părinții în cadrul căruia Dumnezeu a promis binecuvântare pentru toate națiunile pământului pe baza credinței, anulat de următorul legământ care promitea binecuvântare pe baza eforturilor omenești?

„Fraților, (vorbesc în felul oamenilor) un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute ‚lui Avraam și seminței lui.‘ Nu zice: ‚și semințelor‘ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ‚și seminței tale‘, adică Hristos. Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani. Căci, dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. **Atunci pentru ce este Legea?**” (Galateni 3:15-19).

Argumentul lui Pavel este clar: orice testament după ce a fost semnat și parafat nu mai poate fi modificat. El urmează să fie împlinit potrivit termenilor și condițiilor stipulate și acceptate prin semnături. Tot așa, promisiunea lui Dumnezeu că toate națiunile urmau să fie binecuvântate în Sămânța lui Avraam și care-i includea și pe evrei, nu putea fi modificată de legământul venit după 430 de ani și care impunea condiții ce nu fuseseră stipulate în legământul inițial. Atunci, de ce a introdus Dumnezeu acest legământ? „**Atunci, pentru ce este legea?**” (Galateni 3:19).

Adevărul este că evreii au petrecut în Egipt câteva generații în care nu au cunoscut decât sclavia. Nu numai că nu aveau încredere în Dumnezeu, dar nici nu-L cunoșteau. Pentru ei, Acest Dumnezeu era o Ființă despre care auziseră din moși - strămoși, motiv pentru care s-au abrutizat și au uitat calea neprihăririi pe care mersese Avraam. Încrederea pe care Avraam o avusese în Dumnezeu dispăruse cu desăvârșire tocmai datorită faptului că nimeni nu-L mai cunoștea pe Dumnezeu. Tot ceea ce evreii vedeau și admirau era civilizația egipteană al cărei progres uimitor era pus pe seama zeilor pe care-i adorau. Sigur că evreii tânjeau către un asemenea standard de viață și probabil că o parte din ei se lăseseră convinși de puterea zeilor egipteni pe seama cărora era pus progresul tehnologic.

Putem spune că aceasta este condiția în care se găsește azi omul modern. Religia universală a zilelor noastre este umanismul, iar omul este „homo sapiens”, „omul înțelept”. Singurul zeu adorat este rațiunea omului care evoluează continuu și despre care se crede că în curând va descoperi calea către nemurire.

Ei bine, în contextul unei asemenea abrutizări generată de încrederea în sine, omul era și este incapabil de a intra într-o relație personală de încredere deplină într-Un Dumnezeu care-i propune să renunțe la viața lui pentru că aceasta ar fi stricată și complet incapabilă de a produce binele. Dumnezeu trebuia să găsească o cale prin care să-i descopere omului

1. Ce este păcatul.

Într-o lume în care noțiunile de „bine” și de „rău”, de „dragoste”, „cinste”, „altruism” etcetera sunt atât de relative și alterate, omul are în primul rând nevoie să înțeleagă adevărata identitate a celui care-l distruge, a celui care este răspunzător pentru toate problemele pe care le întâmpină: păcatul. Dumnezeu a asigurat acest mijloc:

„Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” (Romani 3:20).

„Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege ... n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: ‚Să nu poftesti!’” (Romani 7:7).

Datorită naturii ei, legea are capacitatea de a descoperi omului ceea ce-l distruge: păcatul. Pornind de la cauză și mergând până la efect, legea descoperă natura și lucrarea păcatului și păcatelor, clarificând omului în mod practic noțiunile de „bine” și de „rău”.

După ce acest aspect al experienței este lămurit, legea merge mai departe și-i descoperă omului

2. Starea în care se află.

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” (Romani 7:14).

După ce înțelege identitatea păcatului, omul descoperă că toate aceste tendințe spre și dorințe pentru păcat izvorăsc din lăuntruul său. Ca și consecință imediată a primei descoperiri, legea merge mai departe și revelează omului că în el însuși nu locuiește divinitatea pe care el trebuie numai s-o „activeze”, așa cum multe religii încă susțin și azi, ci că natura omului este una păcătoasă tocmai datorită despărțirii de Dumnezeu pe care a moștenit-o de la părintele său, Adam.

Legea își continuă apoi procesul, și-i descoperă omului

3. Neputința de a scăpa de păcat:

„Găsesc, deci, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:21-24).

De îndată ce omul a descoperit frumusețea vieții descrisă de lege și se decide să trăiască potrivit cerințelor vechiului legământ, este șocat de neputința de a-și înfrânge propriile porniri lăuntrice. Cu toate că mintea a decis și voința a fost așezată de partea acestei decizii, întreaga ființă umană este incapabilă de a birui dușmanul lăuntric, propria natură. Omul vede atunci că nu poate dicta naturii, ci că natura îi dictează lui, descoperindu-se astfel robul propriilor tendințe și înclinații, prizonierul propriei sale ființe.

În final, după ce și acest scop a fost împlinit, legea

4. Îl îndreaptă pe om la Hristos, ca singura Cale de scăpare.

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3:24).

Prin sistemul jertfelor, legea arăta către Altcineva decât omul care urma, prin moartea și viața Lui să rezolve problema imposibilă pentru om: captivitatea păcatului.

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină Sămânța.” (Galateni 3:19).

„Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, (împlinește legea?) dă năvală.” (Luca 16:16).

„...căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” (Ioan 1:17).

Observați vă rog elementul timp: „până când”; „de atunci încoace”. Sistemul legii a fost oferit de Dumnezeu pentru a ieși în întâmpinarea ignoranței omului, însă de îndată ce omul a ajuns la Hristos, acel sistem și-a împlinit scopul și trebuie abandonat. De aceea, oricine folosește legea pentru alte scopuri decât acestea (de exemplu pentru obținerea mântuirii sau a oricăror alte binecuvântări), o pervertește. Harul și Adevărul nu pot veni prin lege, ci numai prin Isus Hristos, Solul noului legământ.

Folosind ilustrația celor doi fii ai lui Avraam, Ismael și Isaac despre care spune că „sunt două legăminte” (Galateni 4:24), Pavel citează Geneza 21:10 astfel: „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” Realitatea este că aceste două legăminte sunt incompatibile tocmai datorită faptului că scopurile și naturile lor sunt diferite. În timp ce Dumnezeu continuă să folosească și azi sistemul legii pentru a-i învăța pe oameni despre natura păcatului, despre natura omului și pentru a le indica singura Cale de scăpare, primirea prin credință a Domnului Isus reprezintă soluția pentru problema păcatului.

Fie care toți cititorii acestui articol să treacă de la experiența vechiului legământ, la glorioasa libertate a experienței noului legământ!

TIP VERSUS ATITIP

David Clayton, Iulie 2013

Uneori este dificil de a interacționa cu Dumnezeul pe care-L descrie Vechiul Testament. El este reprezentat ca fiind Dumnezeul evreilor care, în timp ce-l protejează pe Israel, distruge fără milă alte națiuni, ștergând de pe fața pământului culturi întregi prin porunca expresă de a nu cruța pe nimeni, indiferent de sex sau vârstă. Unele dintre aceste masacre sunt azi etichetate ca fiind acte de genocid. Cum putem împăca această imagine cu cea a milostivului, iubitorului și tandrului Isus pe care-L descoperim în Noul Testament și care insistă că Dumnezeu este Tatăl nostru care-i iubește pe toți oamenii?

Aceasta nu este singura zonă de conflict; poruncile Vechiului Testament par uneori arbitrare și lipsite de sens și chiar mai mult atunci când descoperim teribilele pedepse impuse celor ce nu reușeau să le împlinească. Oamenii trebuiau omorâți fără nicio deosebire pentru acte ca blestemarea unuia dintre părinți; tot pentru aceste considerente, homosexualilor nu li se permitea să trăiască. Cum pot fi acestea împăcate cu mila și răbdarea Dumnezeului Noului Testament?

În alte arii ca interpretarea profeției, înțelegerea legii și a harului, a naturii lui Israel de azi - în toate acestea și în altele, descoperim o mare contradicție și confuzie în creștinism. Este evident faptul că este nevoie de o înțelegere mai clară și mai consistentă a diferenței dintre Vechiul și Noul Testament și a motivelor pentru aceste diferențe.

Cheia pentru a armoniza toate aceste dificultăți este înțelegerea faptului că întregul sistem al Vechiului Testament nu a fost decât un mare model, un instrument de învățare în care Dumnezeu a organizat reprezentări ale realităților viitoare. Cu alte cuvinte, sistemul Vechiului Testament nu era realitatea, nu era adevărul despre Dumnezeu și despre mijloacele Sale, ci un sistem al simbolurilor care reprezentau adevărul, care nu erau adevărul. Descoperim acest adevăr în versete ca acestea:

„căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” Ioan 1:17.

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișează adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.” Evrei 10:1.

Unii creștini prezintă o foarte bună explicație a diferențelor dintre Israelul fizic și cel spiritual, sau dintre jertfe versus Hristos, dar în același timp au o înțelegere foarte deficitară a legii și a scopului ei în Vechiul Testament, versus legea și scopul ei în Noul Testament.

Lista de mai jos prezintă o enumerare parțială a realităților în tip și în antitip pe care le întâlnim în Biblie. Majoritatea sunt familiarizați cu aceste tipuri și pot identifica cu ușurință antitipurile corespondente.

Mielul versus Hristos.

Sângele versus viața.

Marele Preot versus Hristos.

Palestina versus noul pământ.

Israelul fizic versus biserica.

Preoții leviți versus creștinii.

Însă lista tipurilor și antitipurilor este mult mai cuprinzătoare. De fapt, **întregul sistem** al Vechiului Legământ - tot ceea ce conține - a fost un tip. Acest adevăr este foarte rar înțeles. Cele mai mari greșeli de înțelegere în creștinism sunt cauzate de un eșec în a fi consecvenți în a aplica același principiu al tipului și antitipului întregului Vechi Testament. Mulți sunt încă absorbiți în practicarea tipurilor din Vechiul Testament când ar fi trebuit să se implice în antitipurile Noului Testament. Iată alte câteva exemple:

Serviciile și componentele sanctuarului versus elementele și evenimentele reale ale mântuirii.

Sărbătorile versus evenimentele mântuirii.

Păcate versus păcat.

Vină versus despărțirea de Dumnezeu.

Poruncile lui Dumnezeu versus caracterul lui Dumnezeu.

Sistemul legii versus Împărăția lui Dumnezeu.

Comportament versus natură.

A face versus a crede.

Mielul ca înlocuitor versus Hristos ca împlinitor.

Dumnezeu ca Judecător versus Dumnezeu ca Tată.

Nu este posibil să examinăm în acest articol toate aceste tipuri, dar vom discuta despre câteva. Îi încurajez însă pe toți cei ce citesc să cerceteze această listă cu grijă. Când vom începe să ne gândim la ea cu o minte deschisă și cu o inimă sinceră, aceste lucruri vor apărea evidente deoarece adevărul este consecvent și urmează mereu o cale logică.

Unele dintre acele înțelegeri greșite au avut efecte devastatoare în experiența religioasă a milioane de oameni de-a lungul secolelor și au rezultat în majore doctrine false și interpretări greșite semnificative ale lui Dumnezeu.

În cadrul acestui articol vom examina patru dintre aceste tipuri din Vechiul Testament și ne vom uita și la realitatea din Noul Testament. Le-am selectat pe acestea din întreaga listă și ne vom concentra asupra lor deoarece înțelegerea greșită la aceste puncte au provocat cele mai mari dezastre în ultimii două mii de ani. Iată care sunt acestea:

Păcate versus păcat.

Vină versus despărțire de Dumnezeu.

Poruncile lui Dumnezeu versus caracterul lui Dumnezeu.

Dumnezeu ca Judecător versus Dumnezeu ca Tată.

Păcate și vină

În Vechiul Testament o persoană devenea păcătoasă atunci când comitea o faptă de călcare de lege. La momentul acela devenea **vinovat** și trebuia să aducă o jertfă. Viața aceluia animal înlocuia viața sa iar sângele animalului ștergea vina păcatului său. În acel sistem principalele chestiuni în discuție erau:

Fapta comisă pe care o comitea.

Problema era cum să înlătore vina, cum să obțină iertarea și cum să schimbe decizia lui Dumnezeu.

Sângele jertfei curăța vina, sângele Îl făcea pe Dumnezeu să se răzgândească.

Știm cu toții că animalul era un tip care-l reprezenta pe Hristos. Știm că sângele său era un tip care reprezenta viața Sa. Dar ne-am agățat de unele fragmente din acest tablou ca fiind realități când, de fapt, toată imaginea, toate detaliile nu erau decât un tip! Ce înseamnă asta? Ei bine, păcatul era de asemenea un tip iar vina era de asemenea un tip! Ambele erau intenționate pentru a reprezenta realități mai mari. Nu numai mielul și sângele său erau tipuri, dar și problema pe care o tratau era de asemenea un tip. Aceasta este prima mare înțelegere greșită care a alterat doctrina creștină de azi.

Faptele păcătoase erau comise în fiecare zi, și zi după zi animalele trebuiau ucise pentru a îndepărta vina. Dar problema reală, păcatul însuși nu era niciodată îndepărtat. Vina era anulată numai până când următoarea faptă nelegiuită era comisă. Acest întreg tablou era intenționat să învețe o lecție și anume că omul nu este în armonie cu Dumnezeu și că are nevoie de un Salvator care să-i restaureze armonia cu Dumnezeu. Sângele mielului reprezenta viața lui Hristos în care omenirea este împăcată cu Dumnezeu. În cartea Evreilor citim:

„Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.” (Evrei 10:3, 4).

Problema era mult mai profundă decât simplele fapte păcătoase. Acesta este motivul pentru care iertarea nu a putut rezolva adevărata problemă. Însă în cadrul tipului, iertarea era chestiunea în discuție. Dar adevărata problemă era natura carnală - păcatul însuși. Aceasta este problema care trebuia rezolvată, faptele păcătoase servind numai ca tip pentru a reprezenta adevărata chestiune. Citim din nou în cartea Evreilor:

„fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 9:26).

„apoi zice: ‚Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.‘ El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10:9, 10).

„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” (Evrei 10:12).

Isus a venit pentru a pune capăt păcatului, nu numai pentru a împlini aceeași funcție ca jertfele animalelor care ofereau iertarea. Tipul reprezintă antitipul, dar în niciun caz acestea nu sunt egale, în niciun caz tipul nu reprezintă în mod perfect antitipul. Există întotdeauna aspecte și profunzimi ale antitipului pe care tipul nu le poate reprezenta, așa cum o păpușă reprezintă o fetiță, dar nu poate niciodată reprezenta complexitatea și minunăția unei persoane vii.

Așadar, Isus, Jertfa desăvârșită pentru păcat, a rezolvat rădăcina păcatului o dată pentru totdeauna. El nu a venit pentru a substitui același sistem care a existat în tipul Vechiului Testament prin care păcatul era iertat din nou și din nou. Nu, El a venit pentru a distruge rădăcina păcatului, natura carnală și pentru a o nimici cu desăvârșire o dată pentru totdeauna. Pentru a realiza aceasta, El nu a anulat numai vina tuturor păcatelor, ci a împăcat omenirea cu Dumnezeu. În Sine Însuși, El a creat o legătură între rasa umană și Dumnezeu, legătură care nu mai poate fi niciodată nimicită de păcat. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că

„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:18, 19).

Păcatul nu mai poate constitui din o problemă între om și Dumnezeu. Faptele noastre păcătoase nu constituie o problemă pentru Dumnezeu deoarece, așa cum spune și pasajul, Dumnezeu nu mai ține în socoteală păcatele lumii. Isus S-a ocupat de toată vina. Dar El a făcut nu numai atât ci, mult mai minunat, El a îndepărtat chiar sursa acelei vine repetate, care este natura carnală.

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” (Romani 8:3).

Singura problemă care rămâne este că omul nu primește darul vieții care este în Isus. Oamenii nu acceptă viața împăcată în care păcatul a fost abolit. Această necredință este bariera care rămâne între om și Dumnezeu și acesta este motivul pentru care Dumnezeu apelează la noi să credem în Isus Hristos ca singurul mijloc de a ajunge liberi de păcat și una cu Dumnezeu.

Pentru a rezuma, în antitip problema nu sunt „păcatele” ci păcatul însuși, natura carnală. Problema nu este vina, ci despărțirea de Dumnezeu. Acestea sunt adevăratele probleme care au fost ilustrate numai de reprezentările limitate ale tipului. Azi, noi avem de-a face cu lucrurile reale și trebuie să renunțăm la tip.

Porunci versus caracter

Următorul adevăr urmează în mod natural din ceea ce am examinat anterior. În Vechiul Legământ accentul era pus pe reguli și în mod deosebit pe cele zece porunci. Acesta era standardul potrivit căruia păcatul era definit, era mijlocul prin care o persoană era numită păcătoasă sau neprihănită. Călcarea legii era păcat iar acest păcat îl făcea pe păcătos vinovat. Sângele animalului era cerut pentru înlăturarea acelei vine.

Dar am văzut că problema nu era constituită din păcate, nu din fapte, ci natura carnală reprezenta adevărata problemă. Am văzut că natura omului constituie adevărata problemă. Am văzut că Isus nu a murit pentru a anula pur și simplu vina, ci mai mult decât atât, pentru a distruge natura păcatului și pentru a-i reda omenirii legătura cu Dumnezeu. Așadar, am avut și noi o perspectivă limitată asupra legii lui Dumnezeu? Au fost și cele zece porunci o reprezentare a ceva mult mai înalt? Au fost și acestea un tip al unei realități mai mari?

Cele zece porunci au fost așezate într-o arcă în sfânta sfintelor din sanctuarul pământesc. Fiecare lucru care se găsea în sanctuar și care era legat de acesta, era un tip, o reprezentare a unei realități mult mai înalte.

Primul obiect legat de serviciul din sanctuar era altarul pe care erau sacrificate animalele. Acest altar reprezenta Calvarul, locul în care Hristos a fost răstignit. Observați că altarul nu arăta asemenea Calvarului, nu avea nici măcar forma unei cruci sau a unui deal, dar îl reprezenta și indica către moartea lui Hristos.

Următorul obiect era ligheanul în care se spălau preoții. Acesta reprezenta învierea lui Hristos când a fost născut din nou din morți.

Următorul obiect era sanctuarul însuși. Acesta a intrat în scenă după ce Hristos S-a înălțat la cer și reprezintă lucrarea Sa pentru omenire în cer.

În prima încăpere era masa pentru pâinea punerii înaintea reprezentând slujba cuvântului lui Dumnezeu. Candelabru cu șapte brațe reprezintă lucrarea spiritului sfânt. Altarul pentru tămâiere reprezintă lucrarea rugăciunii în experiența poporului lui Dumnezeu.

În cea de-a doua încăpere, sfânta sfintelor, era o cutie din aur numită „chivotul legământului”. Aceasta era o cutie acoperită cu aur și era numită scaunul milei. Deasupra acestui scaun era o lumină supra-naturală numită „șechina”. Scaunul milei reprezenta tronul lui Dumnezeu iar lumina șechina reprezenta chiar prezența lui Dumnezeu. În lăuntru cutiei de aur erau cele zece porunci.

Să ne gândim cu atenție; fiecare obiect din sanctuar era un simbol a ceva mai mare. Nimic în sine nu era realitatea, ci totul era simbolic. Cum pot fi atunci cele zece porunci realitatea legii lui Dumnezeu? Cum pot fi atunci cele zece porunci fundamentul tronului lui Dumnezeu? Fiind consecvenți tuturor obiectelor din sanctuar, aceste porunci trebuie să fie de asemenea un tip, o reprezentare limitată a unei realități mai mari! Acest aspect este foarte important și nu poate fi negat dacă dorim să fim sinceri. Ar fi cu totul ilogic să afirmăm că tot ceea ce conținea sanctuarul era simbolic, dar cele zece porunci erau realitatea.

Asemenea tuturor celorlalte obiecte din sanctuar, cele zece porunci afirmau adevărul, dar numai într-o manieră limitată. Ele reprezentau adevărul într-o formă umbrită, dar erau departe de realitatea către care indicau. Așadar, putem înțelege că realitatea sau antitipul celor zece porunci este caracterul perfect al lui Dumnezeu, ceva ce nu poate fi niciodată exprimat numai în zece propoziții, ceva ce întrece zece reguli cu atât mai mult cu cât o persoană vie este mai mult decât o păpușă.

Așadar, atunci când Noul Testament ne spune că Dumnezeu scrie legea Sa în inimile și mințile noastre, milioane de creștini se vor prinde încă de concepția greșită potrivit căreia ceea ce este scris în lăuntru sunt zece reguli. Adevărul este că ceea ce este scris în lăuntru este chiar natura Dumnezeului Celui viu. Caracterul lui Dumnezeu este ceea ce ne este oferit prin locuirea spiritului sfânt, ceva mult mai desăvârșit, mult mai superior decât zece propoziții care poruncesc un anumit comportament. Este ceva ce satisface chiar nevoia omului și care oferă un antidot desăvârșit pentru problema păcatului. Trebuie să fie astfel deoarece legile nu pot decât să pretindă un comportament bun, dar este nevoie de o natură bună pentru a produce acel comportament.

Judecător versus Tată

Dumnezeul Vechiului Testament este dur. Uneori pare cu desăvârșire lipsit de milă și plin de prejudecăți. Biblia ne spune că nu aceasta este adevărata înfățișare a lui Dumnezeu, și că dacă dorim să înțelegem cu adevărat cum este Dumnezeu în realitate, trebuie să privim la revelația Sa ultimă despre Sine, și anume la Isus Hristos. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1, 2).

Dar rămâne încă întrebarea: care este înțelesul imaginii pe care o descoperim în Vechiul Testament? Este ea falsă? Trebuie să credem că Scripturile Vechiului Testament nu au afirmat adevărul? Nicidecum, dar trebuie să repetăm că acestea trebuie înțelese prin prisma faptului că acolo avem de-a face cu tipuri și antitipuri. Dumnezeu Vechiului Testament este adevărat, reprezentat în tipuri prin simboluri. Evenimentele relatate acolo s-au petrecut cu adevărat, dar ele nu exprimă adevărul despre cum este Dumnezeu.

Gândiți-vă la mielul care era sacrificat; mielul murea cu adevărat, sângele era cu adevărat vărsat, Dumnezeu chiar a cerut aceasta pentru că înfățișa adevărul, dar era tot acest ritual adevărul în sine? Nu, evident că nu! Ritualul nu făcea altceva decât să mărturisească despre adevăr în forme și simboluri. Dacă simbolurile nu erau interpretate și înțelese, oamenii aveau o idee foarte falsă despre planul de mântuire. De fapt, mulți încă înțeleg greșit scopul și înțelesul acestor jertfe și deseori cei care aduceau jertfele credeau că acestea îi plac lui Dumnezeu și că sângele lor îi liniștește mânia.

Dumnezeu dorea ca oamenii să înțeleagă anumite lecții și importanța lor. Adevărul este că tot ceea ce este asociat cu păcatul va aduce distrugerea tuturor celor care sunt infectați cu el. Nu contează dacă legătura este mică, în final va atrage distrugerea persoanei în cauză. Aceasta este natura păcatului. Dumnezeu a dorit ca omenirea să înțeleagă această mare lecție a legăturii dintre păcat și moarte și distrugerea finală. De aceea, Dumnezeu a stabilit un tip în care El Însuși a devenit agentul consecinței, El a devenit sursa din care proveneau repercursiunile atunci când oamenii se legau de păcat. Acesta va fi cazul și în realitatea ultimă sau în antitip? Nu, în realitate, păcatul este cel care-i distruge pe oameni. Toți oamenii suferă consecințele legăturilor lor cu păcatul și la final, păcatul este cel care distruge.

Dar dacă Dumnezeu ar fi trebuit să aștepte pentru ca păcatul și natura să-și urmeze cursul firesc și să-l distrugă pe păcătos, lecțiile nu vor fi fost învățate deoarece, cu toate că păcatul distruge cu siguranță, nu arată deschis aceasta, motiv pentru care marea majoritate a oamenilor de pe pământ nu recunosc pericolul teribil de a se asocia cu păcatul. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a stabilit acest sistem în tip, în Vechiul Testament, sistem în cadrul căruia El a devenit agentul pedepsei și al răzbunării, Cel care pedepsește păcatul. Orice legătură cu păcatul trebuia în mod sever și fără niciun compromis pedepsită. Cei care erau reprezentanți ca fiind una cu păcatul, trebuiau să fie măcelăriți fără milă, șterși de pe fața pământului cu desăvârșire. Moise, unul dintre cei mai buni prieteni ai Săi, a trebuit să moară, să sufere această răzbunare când a alunecat și nu s-a supus lui Dumnezeu, lovind stânca căreia Dumnezeu îi poruncise să-i vorbească.

A vrut Dumnezeu să-i ia viața lui Moise? A dorit El să-l pedepsească? Atunci când Moise s-a rugat „Oh, Te rog lasă-mă să trec dincolo și să văd acea țară bună,” răspunsul a fost „Nu!”. De ce a fost Dumnezeu atât de dur cu el? Răspunsul este că acesta era un tip în cadrul căruia Dumnezeu arăta că păcatul va nimici și nu este nicio scăpare din asta. Dumnezeu nu l-ar fi putut cruța pe Moise fără să distorsioneze imaginea adevărului. Dar să nu uităm: acesta era un tip, un simbol, dar nu și adevărul ultim!

Care este adevărul ultim? În sistemul real, ce se întâmplă de fapt? În viața reală, Dumnezeu l-a înviat pe Moise imediat ce aceasta a fost cu puțință și l-a luat la cer! I-a dăruit ceva mult, mult mai bun decât ceea ce-și dorea el. Harul și mila au fost turnate peste Moise, dar **în cadrul tipului** el a trebuit să moară, căci lecția trebuia învățată! Acest lucru explică multe din aparentele crime lipsite de milă din Vechiul Testament: moartea lui Core, Datan și Abiram împreună cu copiii lor, moartea instantanee a lui Uza care a atins chivotul în încercarea de a oferi o mână de ajutor, moartea profetului neascultător, măcelul națiunilor care locuiau în Canaan și multe, multe altele. Toate acestea erau tipuri și simboluri, dar nu Îl reprezentau pe Dumnezeu dragostei și milei, ci legea cauzei și efectului, consecințele inevitabile care urmează asocierii cu păcatul.

În Isus Hristos descoperim adevărata natură a lui Dumnezeu, nu dreptatea și lipsa de milă care este pretinsă de legea consecințelor. În Vechiul Testament, Dumnezeu și-a asumat această natură pentru că trebuia învățată această lecție, dar să nu credem că aceste istorii reprezintă adevărul ultim. Numai la înviere vom înțelege adevăratul destin al multora dintre cei care au murit în cadrul tipului, sub „dreptate” și „judecată”. În final, în cadrul antitipului, harul și mila vor triumfa și vom avea parte de multe surprize. La aceasta a făcut Ioan aluzie când a spus:

„Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” Ioan 1:17.

JURNALUL LUI JOHN WESLEY

- fragmente -

John Wesley, 1703 - 1791

14

Joi, 11 martie 1756. Am călărit până la Pill și am predicat unei mari mulțimi de oameni atenți. Mulți dintre ei erau marinari. În mijlocul discursului meu, un individ care arăta a războinic a venit și i-a luat pe aceia pe navă; după ce au ascultat un timp, au plecat în tăcere și nu a rănit pe nimeni.

Joi, 23. Când ne-am urcat pe cal, nu puteam vedea nimic în afară de o mare întindere albă; zăpada acoperea ambele dealuri și văile. Pentru că nu puteam distinge nicio cărare, nu am putut înainta decât cu mare dificultate și expunându-ne la un mare pericol. Dar între șapte și opt a răsărit soarele iar zăpada a început să se topescă, așa că am crezut că piedicile noastre s-au sfârșit; pe la nouă zăpada a început să cadă mai puternic ca niciodată. Într-o oră s-a transformat în grindină care, pe măsură ce treceam munții, ne izbea cu violență fețele. Pe la doisprezece totul s-a transformat într-o ploaie teribilă, urmată de un vânt pe năvalnic. Însă am continuat prin toate acestea și înainte de apusul soarelui am ajuns la Dolgelly.

Miercuri, 28. Am călărit până la Tullamore unde, un frate, Edward Willis mi-a relatat o întâmplare surprinzătoare. El a spus: „Când aveam 20 de ani am mers la Waterford pentru ceva afaceri. După câteva săptămâni am vrut să plec și mi-

am împachetat lucrurile pentru a porni următoarea dimineață. Era duminică, dar stăpânul casei m-a rugat să nu plec până a doua zi. După amiază am ieșit amândoi a o plimbare și am intrat în râu. După un timp, lăsându-l la mal, am înotat mai departe. Imediat l-am auzit strigând și întorcându-mă, l-am văzut scufundându-se în râu. Am înotat înapoi cu toată viteza și, văzând că s-a scufundat din nou, m-am scufundat după el. Eram aproape de fund când el s-a prins de gâtul meu și m-a strâns cu o asemenea putere încât nu m-am mai putut ridica.

Realizând că voi muri, mi-am văzut toate păcatele în mine și am strigat după milă. Imediat mi-am pierdut cunoștința și mi s-a părut că eram într-un loc plin de lumină și slavă, unde mai erau mulți alți oameni. În timpul acesta, cel care se ținea de gâtul meu a murit, iar eu am plutit deasupra apei. Imediat mi-am revenit și am înotat la mal unde stăteau câțiva oameni care ne văzuseră scufundându-ne și care au spus că nu mai văzuseră așa ceva înainte, căci eu fusesem sub apă timp de 20 de minute. Această experiență m-a determinată să fiu mai serios timp de două sau trei luni, după care am revenit la păcatele mele.

Dar în mijlocul acestei experiențe, am auzit un glas care mă urmărea pretutindeni: „Când un predicator serios al evangheliei vine, va fi bine cu tine!“. După câțiva ani am intrat în armată; trupa noastră era la Philipstown când domnul W. a venit. Am fost foarte impresionat de predica lui, dar nu atât de mult încât să-mi părăsesc păcatele. Glasul m-a urmărit în continuare, și când domnul J. W. a venit, înainte de a-l vedea am avut o convingere că el era cel pe care-l căutam. Curând după aceea am găsit pacea cu Dumnezeu și a fost cu adevărat bine cu mine.”

Miercuri, 8 septembrie. Mi-am făcut ultimele calcule. S-au împlinit deja 18 ani de când am început să scriu și să tipăresc cărți; și cât am câștigat în acest timp de pe urma tiparului? Făcând calculele am descoperit că pe 1 martie 1756, ziua în care am părăsit ultima dată Londra, din urma tipăritului și predicatului am câștigat o datorie de 1236 de lire sterline.

Joi, 16 Iunie 1757 După amiază am predicat în Sunderland. Apoi i-am întâlnit pe membrii bisericii cărora le-am spus pe față că niciunul dintre ei nu mai poate fi parte din biserică dacă nu renunță la păcate; în mod deosebit, la a-l jefui pe rege, la a cumpăra și vinde bunuri furate, ceea ce nu pot tolera mai mult decât jaful la drumul mare. Acest lucru l-am impus fiecărui membru ziua următoare. Câțiva nu au putut promite că se vor conforma, motiv pentru care am fost nevoit să-i alung. 250 au luat altă decizie.

Joi, 21 Iunie 1759. Am predicat la Nafferton la ora unu. Pe când plecat de acolo, cineva m-a oprit pe drum și mi-a spus: „Domnule, îți amintești că în urmă cu doi ani când ai fost la Prudhoe, ai servit masa la Thomas

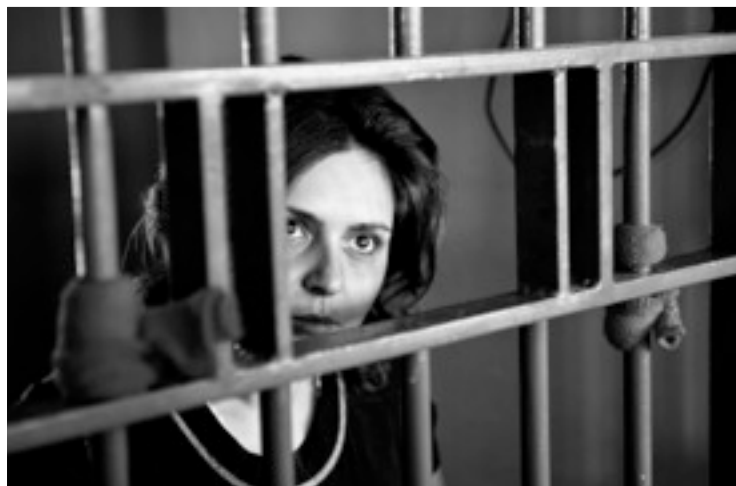
Newton? Eu sunt sora lui. M-ai privit când ai plecat și mi-ai spus: „Fii zeloasă!”. Eu nu știam despre ce este vorba, și nici nu mă gândisem la așa ceva înainte; dar aceste cuvinte mi-au rămas întipărite în minte, astfel încât nu am mai avut odihnă până când nu l-am căutat și găsit pe Hristos.

Luni și marți după amiază am predicat prin altă părți, aproape de spitalul Keelman la o adunare de două ori mai numeroasă decât cea care s-ar fi strâns în casă. Este e mirare să diavolul nu iubește predicarea? Nici eu n-o iubesc. Mie îmi plac încăperile comode, o canapea capitonată, un amvon arătos. Dar unde este zelul meu dacă nu le cal pe toate aceste în picioare pentru a mântui încă un suflet?

Joi, 7 August. După ce am predicat la ora patru (datorită secerișului), am luat un cal și am mers la Londra. Aveam cu adevărat nevoie de odihnă căci am călărit în ultimele șapte luni 420 de mile.

Experiențe din „Visteria” saitului web ÎN VIZITĂ LA ÎNCHISOARE

Sabou Firuța, August 2013

De trei ani auzisem de o deținută care era închisă în penitenciarul pentru femei din Târgșor Nou, Prahova, dar, din cauza programului aglomerat, nu reușisem să o vizitez. În dimineața de 10 decembrie 2009, Dumnezeu nu numai că mi-a deschis calea de a merge acolo, dar mi-a și adresat un îndemn special de a o căuta pe această femeie. Știam că acolo erau 720 de femei închise și eram confuză: pe care s-o caut dintre ele? Dar cu ocazia aceea Dumnezeu mi-a spus clar să o caut pe Camelia Țăpoi, motiv pentru care am pornit spre penitenciar cu o mașină de ocazie care m-a dus până acolo.

În timp ce așteptam să pot intra la vorbitor, am cunoscut o altă deținută, Minodora, care făcea curățenie și căreia i-am vorbit despre dragostea lui Dumnezeu și despre minunatul caracter al Domnului Isus. I-am oferit un exemplar din „Noul Testament” și o altă carte pentru care s-a bucurat și mi-a mulțumit.

În ciuda frigului pătrunzător, am petrecut 2 ore la vorbitor împreună cu Camelia, împărtășindu-i din experiențele personale cu Dumnezeu și încurajând-o. Ea mi-a povestit despre viața ei ruinită și despre faptul că fusese condamnată la închisoare pe viață pentru participare la o crimă dublă. Ulterior pedeapsa i-a fost comutată la 25 de ani. În închisoare a devenit creștină după ce citise mai multe cărți care vorbeau despre dragostea lui Dumnezeu.

S-a bucurat mult pentru pachetul pe care i l-am adus, pentru alimente, haine, bani, dar cel mai mult s-a bucurat pentru un DVD care conținea Biblia și alte cărți creștine în format audio, muzică simfonică și altele, și de cărțile pe care i le-am oferit.

La plecare a trebuit să parcurg pe jos cei trei kilometri până la șoseaua principală dar, în ciuda gerului năprasnic de afară și a zăpezii mari, inima mea era plină de bucurie și de realitatea promisiunii lui Isus: „Și învâțați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20). În timp ce mergeam pe jos, am întâlnit o altă femeie căreia i-am dat cărți și care s-a bucurat foarte mult de ele.

Următoarea mea vizită la penitenciar a fost pe data de 30 decembrie 2009, ocazie cu care am reușit să-i duc un alt pachet cu cărți, alimente și ceva bănuți. Camelia mi-a povestit că din seara zilei în care ne întâlnisem prima dată, în fiecare seară se retrăgea în celulă împreună cu toate celelalte femei de acolo și ascultau într-o liniște deplină Biblia. Multe dintre ele au fost sensibilizate și viața din acea celulă a început să se schimbe: au început să devină mai amabile între ele, mai prietenoase.

Eu am revenit acolo de mai multe ori și le-am dus mai multe cărți care au început să circule din mână în mână și prin alte celule. Le-am dus ceva și pentru lucru manual și mușcate în ghiveci pe care le-au pus la ferestre și de care s-au bucurat foarte mult. Dragostea lui Dumnezeu le-a cucerit inimile și au început să aibă o legătură personală cu El. Mă sunau săptămânal și-mi povesteau experiențele lor.

Atunci am început să mă rog și să postesc pentru ele, deoarece multe erau bolnave, într-o stare deplorabilă. L-am rugat fierbinte pe Dumnezeu să deschidă o cale prin care să le ajute.

La următoarea vizită pe care am făcut-o, mi-au povestit că se întâmplase o minune: datorită comportamentului lor și caracterului lor schimbat, o firmă de croitorie o alesese pe Camelia și pe alte 11 colege de-ale ei pentru a lucra în afara penitenciarului. Erau transportate zilnic nu un microbuz până la atelierele de croitorie și înapoi, iar această activitate a avut consecințe foarte pozitive atât asupra sănătății lor, cât și asupra stării lor psihice.

Îi mulțumesc din toată inima Tatălui ceresc prin Domnul Isus care răsplătește credința în El și în făgăduințele Sale.

„Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?” Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 27:37-40).

Îți mulțumesc Domnul meu că Te am și că ești viața mea!

Fragmente de corespondență

„Dragii mei frați, Mulțumesc lui Dumnezeu în Numele lui Isus Hristos pentru că se poate folosi de voi atât de bine, și-mi doresc din toată inima ca lucrarea aceasta să meargă cu cea mai mare putere și avânt înainte. ... Vă mulțumesc pentru toate materialele (revistele) pe care ni le trimiteți lună de lună, din care am învățat multe lucruri.” - **Loc. Albești, jud. Mureș.**

„Mulțumesc mult pentru faptul că-mi trimiteți mereu revista Divina Vindecare, o mare mângâiere pentru sufletul meu greu încercat. Harul, îndurarea și pacea Domnului Isus să fie și să rămână cu voi mereu.” - **Hunedoara.**

„Dragii mei frați, m-am bucurat mult că și în acest an aveți în plan să organizați întâlnirea de studiu la Moeciu și apelez la voi să-mi trimiteți în plic împreună cu revista subiectele care vor fi prezentate. Cu speranța că prin voi și prin noi va fi propovăduită Evanghelia lui Hristos până la marginea pământului, vă salut cu Romani 1:8-12.” - **Ivrea, Italia.**

„Stimați redactori, Vă mulțumesc că-mi trimiteți cu regularitate revista care îmi este o mângâiere și alinare a sufletului și pe care o citesc și o recitesc mereu cu mare plăcere de multe ori la rând.” - **Penitenciarul Bârcea Mare.**

„În altă ordine de idei, constat nu numai că aveți și dumneavoastră o credință (probabil creștină), dar și că doriți să o lărgiți prin acel sumar format de revistă (Divina Vindecare). Titlul este superb mai ales în acest timp atât de solemn când suferințele fizice și spirituale ale omului tind să ajungă la limite maxime. ... Nu vreau să abuzez prea mult de timpul dumneavoastră prețios și în încheiere vreau să vă mulțumesc atât pentru rândurile dumneavoastră, cât și pentru exemplarele din revista Divina Vindecare.” - **Botoșani.**

„Mă rog pentru voi ca tot ce este mai bun și mai frumos în cer și pe pământ să vă învăluie prin Duhul Sfânt al adevărului și al dragostei lui Dumnezeu Tatăl și Domnului nostru Isus Hristos în vecii vecilor, Amin!” - **Penitenciarul Arad.**

„În primul rând din toată inima vreau să vă mulțumesc pentru fiecare număr al revistei Divina Vindecare pe care mi-l trimiteți. Vreau să vă rog dacă aveți și puteți să-mi trimiteți numărul 10 (octombrie 2010) pentru că am citit de la cineva în numărul respectiv și mi-a atras atenția articolul ‚Omega ereziilor mortale’ - prima parte. Aș vrea să citesc toate părțile acestui articol.” - **Hunedoara.**

„Vă mulțumesc foarte frumos pentru conștiințiozitatea creștină pe care o manifestați în trimiterea prețioasei publicații ‚Divina Vindecare’, precum și pentru prețioasele articole ce le conține.” - **Târgoviște.**

HRISTOS VENIT ÎN TRUP

„Și atunci ce ar fi putut arăta o mai puternică domnie universală a unei forme de evlavie care era nu numai fără putere, dar care și nega puterea? Căci această formă de evlavie va nega că Isus Hristos a venit în trup. Fiecare spirit care Îl afirmă pe Isus Hristos venit în trup, acela este Spiritul lui Dumnezeu. Fiecare spirit care nu mărturisește pe Isus Hristos venit - nu că a venit, ci că este venit acum în trupul meu - Hristos în tine nădejdea slavei, Hristos care trăiește înlăuntru, Dumnezeu care domnește în Împărăția lui Dumnezeu care este în tine - asta este ce înseamnă de fapt.

Fiecare spirit care nu Îl mărturisește pe

Isus Hristos venit în trup, nu este de la Dumnezeu. Și acesta este spiritul lui antihrist. Și voi i-ați biruit, copilașilor, pentru că Cel care este în voi, în voi, în voi, este mai mare decât cel care este în lume.” - A. T. Jones - 13.02.1895, GCB 132.6

„Am învățat deja că toți profeții adevărați au vorbit în armonie cu legea lui Dumnezeu și cu mărturia acestui cuvânt. Apostolul Ioan ne oferă o altă regulă care descrie învățătura adevăraților profeți. El spune: ‚Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care-L mărturisește pe Isus Hristos venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum.’

Observați cu atenție ceea ce afirmă textul anterior. **Nu spune că oricine afirmă că Isus Hristos ‚a venit în trup’ ci pe Isus ‚venit în trup’ ceea ce înseamnă că El vine, prin Spiritul Său, și locuiește în noi, ca răspuns la credința noastră. Acesta este defapt adevărul central al Evangheliei: ‚Hristos în tine, nădejdea slavei.’” - J. N. Loughborough - Great second advent movement - 1905.**

„Să intrăm în experiența pe care Dumnezeu ne-a oferit-o ca Isus Hristos să locuiască în trupul nostru păcătos, să lucreze în trupul nostru păcătos ceea ce a lucrat atunci când a fost aici. El a venit și a trăit aici pentru ca prin El să reflectăm chipul lui Dumnezeu. Aceasta este esența creștinismului. Orice este contrar, nu este creștinism. ‚Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care-L mărturisește pe Isus Hristos venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum.’ 1 Ioan 4:1-3. **Acest lucru nu înseamnă pur și simplu a recunoaște că Isus Hristos a fost aici și a trăit în trup. Demonii recunosc acest lucru. Ei știau că Hristos a venit în trup. Credința care vine prin Spiritul lui Dumnezeu Îl afirmă pe ‚Isus Hristos venit în trup; El locuiește în trupul meu; eu L-am primit.’ Aceasta este esența și viața creștinismului.” - W.W. Prescott, 13.01.1896, Best 13.1.**

„Ceea ce a fost ‚scris și săpat în pietre’ nu poate fi niciodată nimic altceva decât ‚slujba aducătoare de moarte’. Cel ce predică în mod simplu legea scrisă, spunându-le oamenilor că este datoria lor de a o păstra și îndemnându-i să facă tot ceea ce pot pentru a o împlini, nu face decât să facă slujba morții. Dar aceeași lege scrisă pe tablele de carne ale inimii ‚cu Spiritul viului Dumnezeu’ este ‚viață și pace’; și cel care predică pe Hristos ‚venit în trup’ și că atunci când El locuiește în om astăzi este supus legii așa cum a fost și în urmă cu o mie opt sute de ani, este un slujbaş al neprihănirii.” 1900 E. J. Waggoner, EVCO 345.5.

Conferință de presă

Dumitru Viorica august 2013

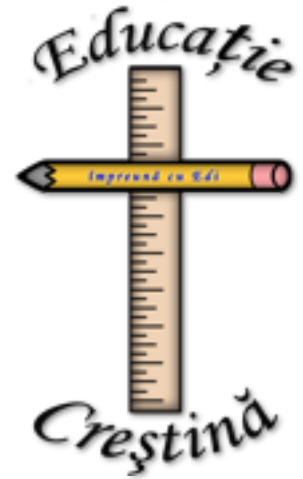

Se făcea într-un vis de mine știut,
Ce l-am plăsmuit și întreținut,
Că participam atent, absorbită,
La o conferință de presă, ce-i drept, insolită.
Fusese invitat, Oaspete onorat,
Din alte lumi, pentru interogat.
În sală, ziaristii vorbăreți,
Se sfătuiau la întrebări de preț..
Iar mulți savanți, tot scotoceau în gând,
Ce să-L întrebe de vor veni la rând.
Se face liniște deplină.
Intră strălucitor, plin de lumină,
Prințul ceresc ISUS, salută bucuros,
Invită lumea să stea jos.
Nerăbdător ce au oamenii de aflat,
Promite sa răspundă la ce e întrebat.
Și mai promite, cu fața zâmbitoare,
Un dar, la cea mai bună întrebare!
„Cum e în lumea dumneavoastră?
Aveți o atmosferă ca a noastră?
E aerul rarefiat?
Aveți ozon sau apă? Cum e la respirat?”
Cel ce-a dat legi în Univers,
Explică pe o schemă, plin de sens..
„Cât timp v-a luat s-ajungeți pe pământ?”
Întreabă cel mai scund din rând.
Isus zâmbi plăcut, cu har..
„Acolo timpul nu are hotar!
Am sosit cu-a luminii viteză,
Știind ca astăzi dau o teza.
Chiar dacă-n ceruri locuiesc
Oricând v-aud și vă privesc.”
„Ce combustibil are generatorul,
Cu care alimentați calculatorul?”
Isus, cu vocea lui adâncă,
Spune de legi necunoscute încă,
Operează cu termeni ce par de ne-nțeles.
Savanții n-au avut la ei vreun acces...!
„De ce nu vin extraterestrii
Sa ne dea cursuri de maestri?

Noi vrem sa învățăm astronomie,
Cursuri de fizica și de chimie..”
Isus le spune cu vocea Lui solemnă:
„Alte priorități avem în schemă!
Mai mult decât să afle vreun mister,
Oamenii au nevoie aici de ..caracter!
La ce v-ar folosi să știți? În general, ce voi
descoperiți,
Doar spre războaie cu arme ucigașe,
Direcționați resurse uriașe!”
Find totuși pe pământ, și timpul vrei nu vrei,
Se scurge iute, promite doar la trei,
Să mai răspundă binevoitor
Apoi s-o ridica, luat de-un nor,
Spre țara lui de pace, aleasă prețuire,
Acolo unde e cea mai pură iubire..
Mai mulți culegători de știri,
Se tot confruntă în priviri..
Un tânăr jurnalist, fără renume,
Întreabă șovăielnic, - alții fac numai glume
„Ce să fac eu spre a ma integra
În lumea dumneavoastră, ca eu așa aș vrea?
Știu ca ați fost repudiat
Când ați venit aici, viața v-ați dat..
Dar eu așa am înțeles,
Că jertfa asta a avut succes.
E tema ce ma fascinează..”
Rumoare-n sală: râd, oftează..
Pare ridicol obscurul jurnalist
„Ziarul nu se vinde, asta e foarte trist,
Cititorii doresc ceva senzațional,
Iar subiectul crucii, le pare așa banal...!
Dar Prințul se ridică și promite,
În fața atâtor fețe rămase înlemnite,
Că-i va da dreptul la călătorie,
Tânărului ce-a dorit sa știe,
Cum să-L urmeze aici supus,
Și-n toată veșnicia să fie cu ISUS!!

Vă invităm să vizitați și siteul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe siteul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai mari. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe siteul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Filadelfia

Heart for Truth

Revelation 14:12

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 45 septembrie 2013

Scopul revistei *Divina Vindecare* este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista *Divina Vindecare* este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.